

Ο χώρος του εξεταστηρίου δεν ήταν τόσο επιβλητικός όσο ο χώρος του γραφείου. Το πάτωμα ήταν στρωμένο από παλιό πλακάκι πράγμα όμως πολύ φυσικό αφού οι ασθενείς ήταν ζώακια μικρά ή μεγάλα με μεγάλα νυχάκια.

- Λοιπόν , είπε η κτηνίατρος ξεφυσώντας .
- Έχει τίποτα σοβαρό ? την διέκοψε ανήσυχη η Νάνσυ ?
- Προφανώς με λίγα ραμματάκια, άφθονο φαγητό και λίγο χρόνο ξεκούρασης θα γίνει περδίκι.

Η Λαμπρινή βιαστικά βγήκε έξω από το ιατρείο κλείνοντας την πόρτα διστακτικά. Ακολούθησε και η Κωνσταντίνα για να διαπιστώσει τι συνέβη στη φίλη της.

- Τι τρέχει είσαι καλά ? τη ρώτησε η Κωνσταντίνα
- Στα καλύτερά μου! Απάντησε η Λαμπρινή
- Μα γιατί βγήκες έξω ? Θύμωσες για κάτι ?
- Όχι , απλώς δεν ήθελα να δώ....
- Να δεις το σκυλάκι να κάνει ράμματα ? Ε, λοιπόν να ξέρεις ότι εσύ θα το χρειαζόσουν αυτό θα ήταν εκεί μαζί σου. Ο Ρίκο είναι ο τετράποδος φίλος μας. Αναφώνησε θυμωμένη η Κωνσταντίνα.

Έτσι τα κορίτσια κάθισαν στο παγκάκι και μιλάγανε για διάφορα θέματα έχοντας μέσα τους την αγωνία για την τύχη του κουταβιού.

Η Μαργαρώ και η Νάνσυ μετά από μισή ώρα βγήκαν και αυτές έξω.

- Πως πήγε ? Ρώτησε η Κωνσταντίνα .
- Υπέροχα, και ξέρετε τι αποφασίσαμε ? Να κάνουμε ομάδα διάσωσης ζώων.
- ΟΥΥΥΥ , Φώναξε η Μαργαρώ.
- Αυτό το ξέρουμε ήδη . Είπε η Λαμπρινή.
- Ε! Ακούστε ! Όσο η κτηνίατρος περιποιείται τον Ρίκο , εμείς θα φτιάξουμε μια λίστα για το τι πρέπει να κάνουμε για αυτό σαν μια ομάδα διάσωσης που είμαστε. Λοιπόν κατ' αρχάς πρέπει να βρούμε υλικά για να φτιάξουμε ένα σπίτι στο Ρίκο. Σε αυτό βασιζόμαστε πάνω σου Κωνσταντίνα είπε η Νάνσυ.
- Μετά χαράς ! απάντησε η Κωνσταντίνα
- Μετά χρειαζόμαστε ένα όμορφο κολάρο με μια μεγάλη αλυσίδα για να το πηγαίνουμε βόλτες με ασφάλεια συνέχισε η Νάνσυ. Μπορείς Μαργαρώ ?
- Μέσα ! θα τα φέρω ! απάντησε η Μαργαρώ.
- Εγώ θα φέρω ένα μεγάλο τσουβάλι με σκυλοτροφή, συνέχισε η Νάνσυ αλλά και κάποιος πρέπει να φέρει ειδικά μολάκια για σκύλους .Λαμπρινή μπορείς να το φροντίσεις? Κάντο για εμάς ! Please.
- Αναλαμβάνω , είπε γεμάτη ανθουσιασμό η Λαμπρινή.
- Προτιμότερο θα ήταν το μολάκι να απεικονίζει πάνω του πατούσες και κόκκαλα. Ο.Κ. ?
- Ναι , θα ψάξω! Είπε η Λαμπρινή.